

UITSpraak 20 - 037

Rapenburg 70
Postbus 9500
2300 RA Leiden
T 071 527 81 18

van het College van beroep voor de examens van de Universiteit Leiden
inzake
het beroep van [naam], appellante
tegen
de Examencommissie [X], verweerder

Procesverloop

Bij besluit van 23 januari 2020 heeft verweerder besloten de masterscriptie van appellante ongeldig te verklaren en haar niet toe te staan deze scriptie aan te passen. Zij mag per 1 februari 2020 een nieuwe scriptie schrijven met een nieuw onderwerp bij een andere begeleider. Het reeds verrichte veldwerk mag zij wel benutten in haar nieuwe scriptie. Het nieuwe scriptievoorstel dient voor 15 maart 2020 ingeleverd te zijn.

Op 20 februari 2020 heeft appellante tegen dit besluit administratief beroep bij het College ingesteld.

Op 1 april 2020 heeft het College uitstel van de behandeling van het beroep verleend tot 22 april 2020 in verband met een mogelijke coronabesmetting van appellante.

Op 1 mei 2020 heeft de gemachtigde van appellante nadere gronden ingediend. Hierbij is aangegeven dat anders dan voorheen appellante wel een schikkingsgesprek met verweerder wil aangaan. Tevens is om een proceskostenvergoeding verzocht.

Op 15 mei 2020 hebben partijen onderzocht of een minnelijke schikking kon worden getroffen. Er is geen schikking bereikt.

Op 19 mei 2020 heeft verweerder een verweerschrift ingediend.

Op 9 juni 2020 heeft appellante een nader stuk ingeleverd.

Uitspraak
20-037
Blad 2/7

Het beroep is behandeld op 10 juni 2020 tijdens een (online) zitting van een kamer uit het College. Appellante heeft aan de zitting deelgenomen, vergezeld van haar gemachtigde [naam]. Namens verweerder hebben [namen], respectievelijk voorzitter en lid van de examencommissie [X] en [naam], ambtelijk secretaris van de examencommissie [X], deelgenomen.

Overwegingen

1 – Feiten en omstandigheden

Op 1 december 2019 ontving verweerder van de masterscriptiebegeleider van appellante een melding van een vermoeden van fraude.

Op 2 december 2019 is appellante door verweerder uitgenodigd voor een gesprek op 10 december 2019 om haar zienswijze te geven op dit bericht van haar begeleider. Onderwerp van de e-mail was 'MA-scriptie – vermoeden van fraude'. Hierop heeft appellante een aantal vragen gesteld aan verweerder.

Op 3 december 2019 heeft de ambtelijk secretaris van verweerder op de e-mail van appellante gereageerd.

2 – Het standpunt van verweerder

Verweerder stelt zich op het standpunt dat op goede gronden fraude is geconstateerd in de masterscriptie van appellante. De e-mail van 2 december 2019 bevatte als onderwerp 'MA-scriptie – vermoeden van fraude', zodat anders dan appellante stelt, zij wel op de hoogte was gesteld van het doel van het gesprek op 10 december 2019. Ook uit de reactie van de ambtelijk secretaris van verweerder bij e-mail van 3 december 2019 komt het doel van het gesprek naar voren. Zij had een week de gelegenheid om het gesprek voor te bereiden. Tijdens het gesprek op 10 december 2019 heeft verweerder vragen aan appellante gesteld over de scriptie. Een deskundige op het gebied van [X] en het Spaans heeft daarbij de in het Nederlands gestelde vragen vertaald naar het Spaans voor appellante en anderzijds ook de Spaanse antwoorden van appellante zo nodig vertolkt en/of verduidelijkt. De vragen hadden betrekking op het theoretisch kader van de scriptie en de gebruikte statistische methode. Het is niet verboden een scriptie te laten lezen en tips over taal- en schrijfstijl te vragen. Appellante heeft echter tijdens het gesprek meermalen ontkend welke hulp dan ook te hebben gehad. Juist dat appellante niet kon aangeven waarom zij een andere analyse had gebruikt en hoe zij die heeft ontwikkeld, heeft het vermoeden van fraude bevestigd. Tijdens het gesprek op 10 december 2019 gaf appellante aan dat zij een laptop van een kennis/ buurman had geleend, omdat haar eigen laptop kapot was

Uitspraak
20-037
Blad 3/7

gegaan tijdens het schrijven van haar scriptie. Zij bood aan hier bewijs van te leveren, maar heeft ook op de herinneringen van verweerder inzake dit bewijsaanbod niet gereageerd. Als door spanningen en familieomstandigheden – zoals appellante aanvoert – appellante de vragen niet kon beantwoorden, had zij alsnog in het aanvullend beroepschrift nadere uitleg kunnen geven. Fraude door een masterstudent bij een masterscriptie is een ernstig feit. Daarom heeft verweerder besloten de masterscriptie ongeldig te verklaren en uitsluiting van de betreffende cursus voor de duur van een semester, conform artikel 6.5.6, onder c, van de R&R.

3 – De gronden van het beroep

Appellante stelt zich op het standpunt dat zij geen fraude in haar masterscriptie heeft gepleegd. Zij stelt dat zij voorafgaand aan het gesprek van 10 december 2019 niet op de hoogte was gesteld van het doel van het gesprek met verweerder, zodat zij zich niet heeft voorbereid. Zij werd overvallen door de aan haar gestelde vragen. Daarnaast spelen er familieomstandigheden, waardoor zij niet altijd even snel heeft kunnen antwoorden. Dat de redactie van de masterscriptie volgens het document niet uitsluitend appellante zelf is, onderbouwt het vermoeden van fraude niet. De omstandigheid dat zij in haar eindversie een andere methode/analyse heeft verwerkt dan die was afgestemd met haar scriptiebegeleider, rechtvaardigt nog niet een vermoeden van fraude. Ze stelt dat als zij vooraf voldoende op de hoogte was gesteld van de inhoud van het gesprek en de vragen zouden zijn gesteld door haar eigen begeleider in plaats van door verweerder, zij voldoende had kunnen aantonen dat de masterscriptie van haar hand is. Het bestreden besluit is niet zorgvuldig voorbereid, omdat appellante niet nogmaals in de gelegenheid is gesteld haar scriptie via een reguliere afstudeerzitting te verdedigen. Artikel 6.5.1 van de Regels en Richtlijnen van de examencommissie van de Faculteit [X] (R&R) vermeldt niet dat aan verweerder de bevoegdheid toekomt om appellante de mogelijkheid te ontnemen om de scriptie aan te passen. Verder ontbreekt een voldoende gemotiveerde belangenafweging/evenredigheidsafweging.

4 – Relevante regelgeving

In de R&R is, voor zover hier van belang, het volgende vermeld:

Artikel 1.2 Begripsbepaling

fraude: elk handelen (waaronder het plegen van plagiaat) dat het op juiste wijze vormen van een oordeel over de kennis, het inzicht en de vaardigheden van de student geheel of gedeeltelijk onmogelijk maakt wordt als fraude in de zin van artikel 7.12b van de wet beschouwd. Hierin is ook begrepen het voornemen dan wel het aanzetten tot dit handelen en het nalaten van een handeling. Zie voor *plagiaat* ook het Universitair Protocol Plagiaat;

Uitspraak

20-037

Blad 4/7

Artikel 6.5 Door de examencommissie op te leggen maatregelen en sancties

6.5.1 De maatregelen en sancties die de examencommissie kan opleggen zijn:

- a. het geven van een officiële waarschuwing en deze opnemen in het studentdossier
- b. het ongeldig verklaren van het (deel) tentamen, werkstuk, paper, scriptie of onderzoeksopdracht of het cijfer 1.0 als uitslag van het (deel)tentamen vast stellen;
- c. en/of het uitsluiten van het deelnemen aan het maken van of schrijven van een (deel)tentamen, ten aanzien waarvan de onregelmatigheid, de fraude en/of het plagiaat is geconstateerd voor de duur van ten hoogste één jaar;
- d. en/of het uitsluiten van het deelnemen aan één of meer andere (deel)tentamens voor de duur van ten hoogste één jaar;
- e. en/of het uitsluiten van het deelnemen aan onderwijs, tentamens en examen van één of meer door de faculteit verzorgde opleidingen voor de duur van ten hoogste één jaar.

5 – De overwegingen ten aanzien van het geschil

Het College dient overeenkomstig artikel 7.61, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek te beoordelen of de bestreden beslissing al dan niet in strijd is met het recht.

Uitgangspunt van de universiteit is dat fraude in welke vorm of omvang ook, binnen een academische omgeving niet getolereerd wordt. Het College onderschrijft dit uitgangspunt.

Uit de stukken en het verhandelde ter zitting concludeert het College dat verweerder appellante voldoende gelegenheid heeft gegeven om haar zienswijze over het gerezen vermoeden van fraude kenbaar te maken. In haar e-mail van 3 december 2019 verstrekt verweerder aan appellante de definitie van fraude zoals is vermeld in artikel 1.2 van de R&R. Dit artikel bepaalt dat elk handelen dat het op juiste wijze vormen van een oordeel over de kennis, het inzicht en de vaardigheden van de student geheel of gedeeltelijk onmogelijk maakt als fraude in de zin van artikel 7.12b van de wet wordt beschouwd. De door verweerder gestelde vragen tijdens het gesprek op 10 december 2019, zoals de vraag waarom appellante een bepaalde uitdrukking heeft gebruikt, getuigen van een zorgvuldig onderzoek om te bepalen of sprake is van fraude. Er zijn vragen gesteld om te achterhalen hoe appellante bepaalde keuzes heeft gemaakt, bijvoorbeeld hoe appellante is gekomen van een tabel met ja/nee/misschien als antwoordmogelijkheden naar een tabel met cijfers. Appellante heeft verweerder onvoldoende kunnen toelichten waar zij een bepaalde methode in haar scriptie

Uitspraak
20-037
Blad 5/7

had gevonden en waarom deze methode beter past in haar scriptie dan de eerder met haar scriptiebegeleider besproken methode. Uit de e-mail van 3 december 2019 blijkt dat verweerder na afloop van het gesprek op 10 december 2019 duidelijkheid wenst te hebben over de vraag of inderdaad sprake is van fraude. In het gesprek van 10 december 2019 heeft appellante verweerder echter er niet van kunnen overtuigen dat de scriptiebegeleider ten onrechte fraude heeft vermoed. Het College overweegt dat niet het feit dat appellante een andere, ingewikkelde methode in haar scriptie heeft gebruikt kan worden aangemerkt als fraude, maar dat de verstrekte toelichtingen van appellante over de door haar gemaakte keuzes in haar scriptie van dien aard zijn dat verweerder terecht en op goede gronden heeft geconstateerd dat het op juiste wijze vormen van een oordeel over de kennis, het inzicht en de vaardigheden van appellante geheel of gedeeltelijk onmogelijk is geworden en dus als fraude moet worden aangemerkt. Nu verweerder terecht tot de conclusie is gekomen dat sprake is van fraude, komt de scriptie niet meer in aanmerking om inhoudelijk met een reguliere afstudeerzitting te worden beoordeeld.

Het opleggen van een maatregel in de zin van artikel 7.12b, tweede lid, van de WHW dient te worden aangemerkt als een strafmaatregel, die op evenredigheid dient te worden getoetst. Aan zodanige maatregel dienen expliciet feiten, omstandigheden en verklaringen ten grondslag te worden gelegd die de maatregel kunnen dragen.

Verweerder heeft toegelicht dat bij het opleggen van de sanctie rekening is gehouden met het feit dat de scriptiebegeleider van appellante niet haar vermoeden van fraude met appellante zelf heeft besproken. Bij haar scriptiebegeleider is pas bij de laatste scriptieversie het vermoeden van fraude gerezen. Derhalve heeft verweerder besloten dat de scriptie ongeldig wordt verklaard, maar dat appellante per 1 februari 2020 aan een nieuwe scriptie met een nieuw onderwerp mag beginnen, met behoud van haar veldwerk en met een andere begeleider. Anders dan appellante, is het College van oordeel dat verweerder niet in strijd met de haar toegekende bevoegdheid heeft gehandeld door de sanctie aan appellante op te leggen. De sanctie is in overeenstemming met artikel 6.5.1, onder b en c, van de R&R. Door de constatering dat sprake is van fraude in scriptie van appellante, behoort het aanpassen van de reeds ingeleverde scriptie niet tot de mogelijkheden. Wanneer fraude in een paper of tentamen wordt geconstateerd wordt ook niet de gelegenheid gegeven om slechts de vraag of vragen waarbij fraude is geconstateerd aan te passen/ over te doen.

Gelet op het bovenstaande is het College van oordeel dat de opgelegde sanctie niet onevenredig is aan de door appellante gepleegde fraude. Van strijd met het recht is dan ook geen sprake. Van een onvoldoende gemotiveerde

Uitspraak
20-037
Blad 6/7

belangenafweging is naar het oordeel van het College ook geen sprake. Dat appellante als gevolg van de sanctie studievertraging oploopt, is inherent aan de opgelegde sanctie. Nu ook overigens niet is gebleken van andere feiten of omstandigheden die tot een andersluidend oordeel zouden moeten leiden, dient het beroep ongegrond te worden verklaard. Het verzoek om proceskostenvergoeding wordt afgewezen.

Uitspraak
20-037

Blad 7/7

De beslissing

Het College van beroep voor de examens van de Universiteit Leiden,

gezien artikel 7.61 van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek,

1. verklaart het beroep ongegrond en
2. wijst het verzoek om proceskostenvergoeding af.

Aldus vastgesteld door een kamer uit het College van beroep voor de examens, bestaande uit mr.drs. H.M. Braam (voorzitter), prof.mr. G. Boogaard, dr. J.J. Hylkema, M.G.A. Berk MSc LLB en M. Heezen LLB (leden), in tegenwoordigheid van de secretaris van het College, mr. M.S.C.M. Stoop – van de Loo.

mr.drs. H.M. Braam,
voorzitter

mr. M.S.C.M. Stoop – van de Loo,
secretaris

Voor eensluidend afschrift,

Verzonden op: